

VB

ORDE VAN
VLAAMSE
BALIES

/O

Advies

**Het wetsontwerp tot hervorming
van het seksueel strafrecht
doorgelicht (DOC 55-2141)**

woensdag 22 september 2021

VB

1 Inleidende beschouwingen

Op 19 juli 2021 werd het langverwachte wetsontwerp houdende wijzigingen aan het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht ingediend (DOC55-2141). Het wetsontwerp beoogt het seksueel strafrecht te moderniseren. De wijzigingen die doorheen de loop van de jaren zijn doorgevoerd in het Strafwetboek zijn namelijk fragmentarisch en inconsistent.

De OVB juicht dit initiatief toe, maar heeft toch enkele grote en minder grote bezwaren en opmerkingen. Zij hoopt dat het wetsontwerp met de hulp van deze artikelsgewijze commentaar verder op punt gesteld kan worden.

Het wetsontwerp bouwt voort op de werkzaamheden van de Commissie voor de hervorming van het strafrecht, die tijdens de vorige legislatuur werd ingesteld om een nieuw Strafwetboek op te stellen. Het is een aangepaste versie van het daarin voorgestelde Boek 2, Titel 2, Hoofdstuk 3 getiteld “Misdriven tegen de seksuele integriteit, het seksuele zelfbeschikkingsrecht en de goede zeden” (DOC55-417). De OVB voorzag die tekst eerder al van advies.

In afwachting van het finaliseren, de goedkeuring en inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek, werd beslist om het seksueel strafrecht alvast in het huidige Strafwetboek in te schrijven. Hoewel de OVB deze keuze begrijpt, hoopt zij dat de beslissing niet impliceert dat de grotere hervorming voor onbepaalde duur wordt uitgesteld. De broodnodige modernisering van niet enkel het volledige strafrecht maar ook het strafprocesrecht laat immers al veel te lang op zich wachten.

2 Algemene opmerkingen

Het wetsontwerp is opgebouwd rond vijf basismisdrijven: aantasting van de seksuele integriteit, voyeurisme, al dan niet perfide niet-consensuele verspreiding van seksueel getinte beelden en opnames, en verkrachting. Daarop volgen de verzwaarde misdrijven. Het gaat daarbij steeds om zogenaamde niet-consensuele seksuele handelingen die omwille van de eigenschappen van het slachtoffer of de positie waarin het zich bevindt een verzwaarde straf verdienen. De artikelen overlappen vervolgens telkens ieder (relevant) basismisdrijf met de aangepaste, verzwaarde strafmaat.

De OVB erkent dat deze werkwijze een heldere opbouw creëert, maar vindt het niet overal even logisch en accuraat uitgewerkt.

2.1. Het begrip seksuele handelingen

Bij de verzwaarde misdrijven in de artikelen 14 t/m 24 wordt steeds gewag gemaakt van seksuele handelingen. Dat impliceert dat voyeurisme en de (perfide) verspreiding van seksueel getinte beelden en opnames als seksuele handelingen op zichzelf worden beschouwd. De memorie van toelichting bevestigt dat alle basismisdrijven niet-consensuele seksuele handelingen viseren. De vraag is of dit conceptueel wel correct is, zeker voor wat betreft de verspreiding van beelden. Die beelden moeten uiteraard seksueel getint zijn, maar het misdrijf op zich, de verspreiding, is vaak op zich geen seksuele handeling. Men kan daarbij bv. denken aan de naaktfoto's van enkele bekende Vlamingen die eerder dit jaar de ronde deden.

In het verlengde daarvan zou men zelfs kunnen stellen dat de huidige formulering verwarrend is. We nemen artikel 18 als voorbeeld. De tekst zou kunnen impliceren dat de verspreiding van beelden betrekking moet hebben op de seksuele daden die gepleegd worden op de minderjarige, en niet enkel

op het feit dat die minderjarige persoon bv. naakt is. Hetzelfde kan gezegd worden bij artikel 20. Men zou kunnen stellen dat voyeurisme hier enkel gaat om het observeren van incestueuze seksuele handelingen (bv. tussen vader en dochter) in plaats van het observeren van een in het artikel vermelde bloed- of aanverwant die ontbloot is of een consensuele seksuele daad stelt.

Om deze voornamelijk legistische redenen vraagt de OVB dat de wetgever de nodige aanpassingen doorvoert. Zij stelt voor om de “*niet-consensuele seksuele handelingen*” in artikelen 17 t/m 19 en 22 t/m 24 te vervangen door “*de basismisdrijven zoals bepaald in artikelen 417/7 tot 417/11 van het Strafwetboek (...)*”. Ter willekeurige illustratie zou dit voor artikel 18 het volgende betekenen: “*De basismisdrijven zoals bepaald in artikelen 417/7 tot 417/11 van het Strafwetboek gepleegd op een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, worden als volgt bestraft: (...)*”.

De artikelen 20 en 21 inzake incest en niet-consensuele intrafamiliale seksuele handelingen zijn licht anders geformuleerd omdat zij de begrippen eerst nog definiëren. Zij hebben daarom een andere aanpassing nodig.

Artikel 21, eerste lid kan als volgt worden gewijzigd: “*De basismisdrijven zoals bepaald in artikelen 417/7 tot 417/11 van het Strafwetboek gepleegd door een bloedverwant of aanverwant in de rechte opgaande of neerdalende lijn, door een bloedverwant of aanverwant in de zijlijn tot en met de derde graad, door een partner of ieder ander persoon die een soortgelijke positie heeft in het gezin van voornoemde personen, worden als volgt bestraft: (...)*”.

De introductie en definitie van de term incest in artikel 20 verdienen echter extra aandacht. Ook hier brengt het wetsontwerp alle basismisdrijven onder deze term en viseert het bij de bestraffing dus ook voyeurisme en verspreiding van beelden. Incest wordt traditioneel nochtans gedefinieerd als geslachtsgemeenschap en lijkt in elke interpretatie minstens betrekking te hebben op concrete seksuele handelingen op het slachtoffer.

De OVB voorziet drie mogelijke oplossingen voor artikel 20:

- De term incest behouden en erg ruim definiëren zodat ook voyeurisme en de verspreiding van seksueel getinte beelden hieronder vallen: “*Onder incest wordt begrepen de basismisdrijven zoals bepaald in artikelen 417/7 tot 417/11 van het Strafwetboek gepleegd op een minderjarige (...)*”. De juridische interpretatie wijkt daarmee echter erg veel af van de klassieke definitie van incest en is daardoor niet bevorderlijk.
- De term incest behouden maar de basismisdrijven voyeurisme en (perfidie) verspreiding van seksueel getinte beelden en opnames uit het artikel halen, naar analogie met de artikelen 14 t/m 16.
- De term incest niet expliciet introduceren en zich te beperken tot: “*De basismisdrijven zoals bepaald in artikelen 417/7 tot 417/11 van het Strafwetboek gepleegd op een minderjarige door een bloedverwant of aanverwant in de rechte opgaande lijn, door een bloedverwant of aanverwant in de zijlijn tot en met de derde graad of ieder ander persoon die een soortgelijke positie heeft in het gezin van voornoemde personen, worden als volgt bestraft: (...)*”.

2.2. Proportionele strafmaat en relevantie van het verzwarend karakter

Het bepalen van de strafmaat voor basis- en verzwaarde misdrijven behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de wetgever. De OVB acht het echter wel noodzakelijk dat de gekozen strafmaat bij de verschillende verzwaarde misdrijven proportioneel is en op evenredige wijze is afgestemd met die bij de basismisdrijven.

De OVB betwijfelt of dit steeds het geval is. Zo stelt zij bv. vast dat voyeurisme bij ieder verzwarend misdrijf een strafmaat van 10 tot 15 jaar of zelfs van 15 tot 20 jaar krijgt. De OVB acht dit sowieso een disproportioneel zware straf voor de ruime definitie die door het wetsontwerp aan voyeurisme wordt gegeven en vraagt zich ook af of dergelijke feiten (steeds) een even hoge strafmaat verdienen als gevallen van aantasting van de seksuele integriteit.

In verhouding tot andere straffen wordt het gebrek aan evenredigheid alleen maar zichtbaarder. Voyeurisme met verzwarende omstandigheden krijgt een even zware of zelfs zwaardere strafmaat dan een verkrachting zonder verzwarende omstandigheden. Zonder de perversiteit van voyeurisme te minimaliseren, zou iemand die een ontbloot persoon zonder diens toestemming observeert omdat die een vermeende band zou hebben met een persoon ten aanzien van wie de dader vijandigheid koestert wegens politieke overtuiging, een gevangenisstraf van 10 tot 15 jaar krijgen. Om dit in perspectief te plaatsen: exhibitionisme in aanwezigheid van een minderjarige zal worden bestraft met 6 maanden tot 3 jaar, het bezitten en verwerven van beelden van seksueel misbruik van minderjarigen met 1 tot 3 jaar, en zelfs het vervaardigen of verspreiden van dergelijke beelden is beperkt tot een gevangenisstraf van 5 tot 10 jaar. De OVB vraagt de wetgever daarom met aandring om de verschillende strafmaten aan elkaar af te toetsen.

Daar komt nog eens bij dat sommige verzwaarde misdrijven bezwaarlijk een verzwarend karakter hebben. Op basis van artikel 17 zijn de misdrijven gepleegd op personen van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd of zwangerschap duidelijk was, verzwarende misdrijven. Zwangerschap is ongetwijfeld een kwetsbare toestand en verzwarende omstandigheid bij aantasting van de seksuele integriteit of bij verkrachting, maar is dat ook het geval bij voyeurisme? Nochtans zou dat (aanzienlijk) zwaarder gestraft worden dan een verkrachting zonder verzwarende omstandigheden.

Hetzelfde geldt voor de leeftijd. Artikelen 18 en 19 regelen de niet-consensuele seksuele handelingen op minderjarigen die respectievelijk niet en wel de leeftijd van 16 jaar hebben bereikt. Vermits minderjarigen reeds door deze specifieke bepalingen extra worden beschermd, vraagt de OVB zich af of leeftijd nog een relevante kwetsbaarheidsfactor is die moet vermeld worden in artikel 17, opnieuw in het bijzonder voor voyeurisme en de verspreiding van seksueel getinte beelden. Zij ziet immers geen reden om hier een onderscheid te maken tussen een 20-jarig en een 60-jarig slachtoffer.

Een laatste voorbeeld om het verzwarend karakter van sommige misdrijven in perspectief te plaatsen heeft betrekking op artikel 24. De hulp of aanwezigheid van andere personen neemt uiteraard verzwarende proporties aan bij verkrachting, maar de OVB ziet niet hoe de verspreiding van seksueel getinte beelden een (dermate) verzwarend misdrijf kan zijn louter omwille van de betrokkenheid van één of meer personen bij dat feit op zich.

3. Artikelsgewijze commentaar

Artikel 5. De OVB is voorstander van de striktere herdefiniëring van het begrip toestemming met betrekking tot het seksueel zelfbeschikkingsrecht. Desalniettemin hebben we enkele opmerkingen bij de voorgestelde definitie:

- Het artikel stelt dat er in ieder geval geen toestemming is "*indien de seksuele handeling het gevolg is van een aanranding, bedreiging, geweld, verrassing, list of een andere strafbare gedraging*". Enerzijds weert het wetsontwerp het begrip "aanranding van de eerbaarheid" en vervangt het dit door "aantasting van de seksuele integriteit", anderzijds wordt het begrip aanranding hier opnieuw geïntroduceerd. De OVB vraagt zich af of de term geweld deze situaties niet reeds dekt. Het begrip aanranding zou derhalve kunnen worden geschrapt. Voorts verdient het aanbeveling om het woord "andere" te schrappen. Verrassingen en listen zijn op zich immers geen strafbare gedragingen. De OVB stelt daarom volgend alternatief voor:

“Toestemming is er in ieder geval niet indien de seksuele handeling het gevolg is van een bedreiging, fysiek of psychisch geweld, verrassing, list of van enige strafbare gedraging”.

- In het laatste lid stelt het artikel dat er evenmin toestemming is *“wanneer de seksuele handeling is gepleegd ten nadele van iemand (...)”*. Juister zou zijn dat de handelingen *“op”* iemand gepleegd worden. De term ten nadele van is ruimer, nu feiten gepleegd op een bepaald persoon ook nadelig zijn voor personen uit de directe omgeving. Bovendien zou de aanpassing naar de term *“op”* aansluiten bij het woordgebruik zoals, onder meer, vervat in artikel 8.
- In hetzelfde lid wordt gewag gemaakt van de notie *“waardoor de vrije wil is aangetast”*. De aangehaalde oorzaken laten erg veel ruimte tot casuïstiek. Noties zoals angst of invloed van alcohol zijn uiterst subjectieve toestanden of gevoelens die de deur openzetten voor discussie. De OVB begrijpt dat de indieners zo veel mogelijk situaties willen dekken die de vrije wil kunnen aantasten, maar vraagt zich af of dit niet net tot een beperking van de toepassingsvoorwaarden kan leiden. Er kan derhalve overwogen worden om op niet-limitatieve wijze een aantal situaties aan te merken in de memorie van toelichting (zoals deze thans vervat zijn in het artikel), maar om het de bepaling zelf kernachtig te beperken tot: *“Toestemming is er evenmin wanneer de seksuele handeling is gepleegd op iemand die in een kwetsbare toestand verkeert waardoor de vrije wil is aangetast”*.

Artikel 8. Onder artikel 8 wordt de aantasting van de seksuele integriteit gedefinieerd als het stellen van een seksuele handeling op een persoon. De OVB meent dat de draagwijdte van het begrip handeling in de memorie van toelichting afgelijnd moet worden. Viseert men daarbij ook (vunzige) gebaren, woorden, nafluiten ...?

Voorts pleit de OVB voor een andere formulering van de aantasting van de seksuele integriteit in het eerste lid. Het zinsdeel *“die daar niet in toestemt”* kan in de huidige opbouw voor verwarring zorgen. Uit de memorie van toelichting volgt dat het niet alleen kan gaan om niet-consensuele handelingen die op de persoon van het slachtoffer worden gepleegd, maar ook de niet-consensuele seksuele handelingen die door het slachtoffer verplicht op de persoon van de dader of van een derde worden gepleegd (bv. opgedragen worden zich te masturberen). Ten slotte kan het ook dat de dader een derde verplicht seksuele handelingen op het slachtoffer te verrichten. De memorie besluit op dit punt dat de derde moet worden beschouwd als een persoon die een seksuele handeling stelt die daar niet in toestemt.

Op basis daarvan stelt de OVB voor om artikel 8, eerste lid duidelijker te formuleren als volgt:

“Aantasting van de seksuele integriteit is:

- *het stellen van een seksuele handeling op een persoon die daar niet in toestemt, al dan niet met behulp van een derde persoon die daar niet in toestemt, dan wel*
- *het laten stellen van een seksuele handeling door een persoon die daar niet in toestemt.”*

Artikel 9. Onder artikel 9 wordt voyeurisme gedefinieerd. Het artikel, zoals thans opgesteld in ruime zin, impliceert dat ook foto's genomen van personen die gesluierd door het leven wensen te gaan, doch het haar hebben ontbloot, onder de strafbaarstelling kunnen vallen. Indien dit een bewuste keuze van de wetgever is, acht de OVB het aangewezen dit ook zo aan te geven in de memorie van toelichting. Indien de wetgever dergelijke situaties, die in essentie niet onder de maatschappelijke benadering van voyeurisme vallen, wenst uit te sluiten, moet het artikel beperkter worden geformuleerd.

Het verschil in benadering tussen artikel 9 en 10 is bovendien weinig coherent.

Artikel 11. De term “perfade” wordt voor het eerst in het Belgische strafrecht geïntroduceerd, naar de gelijknamige Franse term. Volgens Van Dale betekent perfide “trouweloos” of “verraderlijk”, termen die de notie niet dekken. In essentie lijkt het gebruik van de term overbodig nu het artikel zelf de lading dekt, namelijk handelen met kwaadwillig opzet of uit winstbejag.

De term komt diverse malen terug (steeds bij de verzwaarde misdrijven). De OVB acht het aangewezen om deze overal te schrappen en te vertrekken van noties die wel in het strafrecht een juridische draagwijdte en betekenis hebben, met name “kwaadwillig opzet of uit winstbejag”.

Artikelen 20-21. De OVB merkt op dat deze artikelen de term gezin gebruiken zonder definitie. Zij vindt deze term beperkend, zeker gezien incest vaak niet in een klassieke “gezinsconstellatie” plaatsvindt.

Artikel 22. Deze bepaling neemt de verzwarende discriminatiegronden van het huidige artikel 377bis Sw. over en innoveert deze op enkele punten. De vernieuwde lijst is een kopie van artikel 78 uit het ontwerp van nieuw Strafwetboek, dat een overkoepelende bepaling wil zijn voor alle in het wetboek omschreven misdrijven. Vermits het seksueel strafrecht vroegtijdig en afzonderlijk wordt vernieuwd, moeten de geüpdatete discriminerende drijfveren opgesomd worden in het onderhavige artikel.

Ten gevolge hiervan ontstaat er een ongefundeerde discrepantie tussen de discriminatiegronden voor seksuele misdrijven en die voor andere misdrijven in het huidige strafwetboek. Dit is zeker het geval voor het laatste lid, waarbij het toepassingsgebied van het verzwaarend bestanddeel wordt uitgebreid naar feiten waarin één van de drijfveren van de dader erin bestaat dat het slachtoffer een (vermeende) band heeft met een persoon ten aanzien van wie hij haat, misprijzen of vijandigheid koestert wegens één of meer van de opgesomde discriminatiegronden.

Bovendien betekent de volledige overname van alle discriminerende drijfveren uit het overkoepelend artikel voor het nieuw Strafwetboek dat sommige van de opgesomde discriminatiegronden weinig tot geen relevantie hebben in het seksueel strafrecht. Een verkrachting uit misprijzen van een persoon wegens diens syndicale overtuiging maakt vooralsnog een minderheid van de seksuele geweldsdelicten uit ...

Deze opmerkingen zijn ook relevant voor **artikelen 58 en 64**, zij het dat de drijfveren daar enkel een verzwarende factor zouden zijn waarmee de rechter rekening zou moeten houden (zie opmerkingen bij artikel 26).

Artikel 26. De OVB is sterk gekant tegen dit artikel. Ten eerste kan en zal de rechter altijd met individuele situaties rekening houden. De wetgever kan ervoor opteren om aan bepaalde omstandigheden direct een hogere strafmaat te koppelen, maar wanneer hij dit niet doet behoort de beoordeling tot de appreciatiemarge van de rechterlijke macht.

Ten tweede merken we op dat er plots sprake is van bloed- en aanverwantschap tot in de vierde graad. De memorie van toelichting argumenteert nochtans dat men bij de diverse intrafamiliale misdrijven bewust kiest voor de derde graad. Deze keuze wijkt af van alle benaderingen in het strafrecht en het burgerlijk recht en zou derhalve geduid moeten worden.

Hetzelfde geldt ten slotte voor de leeftijd beneden tien jaar, waar de rechter ook plots rekening mee moet houden. Deze leeftijdsgrens wordt nergens elders in de wet gehanteerd.

Om deze redenen meent de OVB dat dit artikel in haar huidige vorm uit het wetsontwerp verwijderd zou moeten worden.

Deze opmerkingen zijn ook (gedeeltelijk) van toepassing op **artikelen 58 en 64**, die eveneens geschrapt zouden moeten worden.

Artikel 29: Het misdrijf dat bestaat in het benaderen van een minderjarige voor seksuele doeleinden omschreven in dit artikel bevat 3 elementen: een voorstel tot ontmoeting door de dader, het stellen van bijkomende materiële handelingen na het voorstel tot ontmoeting en een daadwerkelijke ontmoeting. De OVB stelt zich de vraag of deze omschrijving de doelstelling van de minister tegemoetkomt. Bovendien vraagt zij zich af of de materiële handelingen die moeten volgen na het voorstel tot ontmoeting zowel van de dader als van de minderjarige kunnen komen.

Artikelen 30-47. Behoudens vergissing wordt het begrip ontucht nergens gedefinieerd. A. DE NAUW schrijft hierover dat ontucht een ruimere betekenis heeft dan prostitutie en dat de rechtspraak niet steeds eensluidend is bij de interpretatie van dit begrip. Zo wordt de duurzame relatie of het samenwonen van een minderjarige ouder dan zestien jaar met een leeftijdsgenoot of met een meerderjarige niet altijd als ontuchtig gekwalificeerd. Recent werd een moeder die toeliet dat haar veertienjarige dochter seksuele betrekkingen had met haar meerderjarige vriend, dan weer schuldig geacht aan het opwekken, begunstigen of vergemakkelijken van ontucht in de zin van artikel 379, lid 2 Sw.¹

Om te voorkomen dat rechters op dit vlak een te grote beoordelingsvrijheid krijgen, hetgeen op gespannen voet staat met het legaliteitsbeginsel, vindt de OVB dat het begrip ontucht in de wet verduidelijkt moet worden.

Artikel 48: De OVB begrijpt niet waarom met deze bepaling afgeweken wordt van artikel 42, 1° Sw. Zij bepaalt dat er verplicht zal worden overgegaan tot verbeurdverklaring ten nadele van de eigenaar, ook al betreft het geen eigendom van de veroordeelde. Bijvoorbeeld: een onroerend goed wordt door een huurder gebruikt voor het vertonen van een ontuchtige film waarin minderjarigen betrokken zijn of om samen te wonen met een minderjarige (seksueel meerderjarige) partner. Moet het onroerend goed dan verbeurd worden verklaard, zelfs als de eigenaar niet op de hoogte was?

Artikel 50. De OVB vraagt om het begrip “primair” te verduidelijken in de context van “primaire seksuele doeleinden”. In de memorie van toelichting wordt enkel toegelicht wat bedoeld wordt met primaire sexting.

Artikel 63. Naar analogie met artikel 17 van het wetsontwerp, beschreven in de algemene opmerkingen in dit advies, meent de OVB dat zwangerschap niet als kwetsbare positie kan worden beschouwd bij exhibitionisme en dat een verzwaarde straf in dergelijke gevallen niet gerechtvaardigd is.

Artikel 95. In artikel 458*bis* Sw. zullen de oude artikelen met betrekking tot zedenfeiten vervangen worden door de nieuwe. Die bepaling stelt dat eenieder die over een beroepsgeheim beschikt en kennis heeft van welbepaalde misdrijven, dit in bepaalde omstandigheden toch ter kennis kan brengen van de procureur des Konings.

¹ A. DE NAUW, *Inleiding tot het bijzonder strafrecht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2020, nr. 250.

Bij arrest nr. 127/2013 van 26 september 2013 heeft het Grondwettelijk Hof artikel 6 van de wet van 30 november 2011, dat artikel 458*bis* Sw. had ingevoegd, vernietigd in zoverre het van toepassing is op de advocaat die houder is van vertrouwelijke informatie van zijn cliënt wanneer die informatie mogelijkcriminel is voor die cliënt.

De OVB beveelt aan dat deze belangrijke nuance wordt opgenomen in de memorie van toelichting.

Artikel 106. Via een wijziging aan artikel 8 van de Probatiewet zullen gerechtelijke antecedenten niet langer bepalen of probatie-uitstel mogelijk is. Probatie-uitstel zal met andere woorden ook kunnen wanneer de veroordeelde wel al werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 3 jaar. De *ratio legis* ligt in de optimalisering van de mogelijkheid om alternatieve straffen open te stellen voor daders van seksuele misdrijven. In het kader van een probatie-uitstel kan een behandeling en begeleiding van seksuele delinquenten interessant zijn. De indieners achten het niet opportuun dat een veroordeling uit het verleden zou verhinderen dat een straf met (al dan niet gedeeltelijk) probatie-uitstel zou kunnen worden opgelegd.

De OVB acht de volledige afschaffing van de gerechtelijke antecedenten als negatieve vereiste te kort door de bocht en wel om twee redenen:

- De aanpassing heeft niet enkel aanzienlijke gevolgen voor seksuele misdrijven, maar voor alle misdrijven. Het wetsontwerp gaat hiermee ruim buiten de grenzen van haar eigen doelstellingen en geeft ook niet aan dat de *ratio legis* van de wijziging (mogelijkheid tot behandeling of therapie) eveneens nuttig is voor andere misdrijven.
- De redenering van de indieners is aannemelijk bij een veroordeling uit het verleden voor een compleet ander type misdrijf. Het is echter een andere vraag of de optie van probatie-uitstel ook bevorderlijk is als de persoon die voor zedenfeiten tot vijf jaar gevangenisstraf veroordeeld wordt, voor dezelfde feiten al eens eerder werd veroordeeld tot drie jaar.

Rekening houdend met beide opmerkingen stelt de OVB voor om:

a) de huidige voorwaarde inzake gerechtelijke antecedenten in art. 8, §1, eerste lid van de Probatiewet te behouden; en

b) een nieuw tweede lid in te voegen in art. 8, §1, dat de bewoording uit artikel 106 van het wetsontwerp overneemt maar de misdrijven waarvoor dit mogelijk is verder specificeert: "*In afwijking van het eerste lid kunnen de vonnisgerechten, in de gevallen bepaald in artikelen 417/7 tot 417/63 van het Strafwetboek, (...)*".